

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Commentariorvm, Ac Dispvationvm, In Tertiam Partem Divi Thomae. Tomi Qvinqve

Qui Est Primvs De Sacramentis: In Qvo Ea Continentvr, Qvæ Post
Præfationem Indicantvr

Suárez, Francisco

[Köln], 1619

4 Vtrum consecratio sit de essentia huius sacrificij.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-93807](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-93807)

*Distributio
Eucharistia
inter fideles
sacrificio affi-
res nec ex iu-
re diuino sit
necessario, nec
si fiat ad sa-
crificium ul-
latenus spe-
ctat.
Con. Tri.
Durand.*

aliorum. Dico tamen, huiusmodi sacramenti distri-
butionem factam à Sacerdote inter fideles astantes,
neque esse iure diuino præceptam, quoties consecra-
tio fit: neque etiam, cum fit, pertinere vlllo modo ad
rationem, vel substantiam sacrificij. Prior pars supra
fatis probata est, disputat. 69. sect. 3. & definita est in
Conc. Trident. sess. 22. cap. 6. & Can. 8. & ne in re vul-
gari, & clara immoremur, plura de illa videri possunt
apud Durandum, dicto libro 2. de Ritibus Ecclesiast.
cap. 4. Posterior vero pars, quamuis non sit ita certa,
nam Conc. Trid. sess. 21. Can. 1. solum damnat eos, qui
dicunt, offerri hoc sacrificium nihil aliud esse, quam
nobis Christum ad manducandū dari, nihilominus
videtur mihi satis certa, & sequi ex priori: nam si quo
tidiana Ecclesiæ sacrificia integre ac perfecte fiunt sine
huiusmodi distributione: ergo omnino extrinseca
est ad substantiam vel perfectionem sacrificij. Dices
fortasse, hoc argumento solum concludi, hanc ac-
tionem nō ita pertinere ad perfectionem sacrificij,
vt sine illa sit mutilum, vel imperfectum sacrificium,
aut contra institutionem Christi: non vero concludi
cum adhibetur, non pertinere ad quādam maiorem
perfectionem seu integritatem, quasi extēsiuam. Res-
pondetur ex primo inferri secundum: nam, si Chris-
tus non instituit, aut præcepit, vt, cū Eucharistia sa-
crificetur, populo distribuatur, qua ratione dici po-
test, quando contingit, has actiones proxime coniū-
gi distributionem ipsam fieri partem sacrificij? Item,
sæpe etiam contingit, in Ecclesia Eucharistiam distri-
bui, & tunc non fieri sacrificium, vt quando ex præ-
consecratis ministratur: tuncque distributio non est
vlllo modo pars sacrificij, sed est mera dispensatio sa-
cramenti, quæ fieri etiam potest in memoriam Chri-
sti, ergo nunquam est hæc distributio pars sacrificij;
nam, quod tempore coniungantur, vel parum inter
se distent, non mutat rationem, significationem, aut
institutionem harum actionum. Præterea hoc confir-
mat vsus Ecclesiæ: frequenter n. non dispensatur
communio, donec omnino est peractum sacrificium
& populo discedēdi facultas data illis verbis [Ite Missa
est]: non ergo censet Ecclesia, & dispensationē sacra-
menti postea subsecutam, ad perfectionem sacrificij
vlllo modo pertinere. Deinde; tota actio sacrificandi
proxime fit à Sacerdote: sumptio autem sacramenti,
quatenus dicit vsum passiuum, communis est laicis:
quatenus vero dicit dispensationem actiuam, potest
per Diaconos proxime exerceri: nullo igitur modo
pertinet ad actionem sacrificandi. Tandem, in omni
sacrificio, participatio victimæ præsertim, quæ à po-
pulo fit, supponit sacrificium consummatum, nō autem
perficat illud, iuxta illud Prou. 9. Immolauit vic-
timas suas, posuit mensam suam; præcedit ergo im-
molatio, & inde conuiuium ex immolatis præpara-
tur. Vnde est illud 1. ad Cor. 10. Nonne, qui edunt ho-
stias, participes sunt altaris? & ideo 1. Corin. 5. Pascha
nostrum (dicitur) Christus immolatus. Ex quo etiam
Greg. Nyss. quem supra citauimus, orat. 1. de Resurr.
colligit, prius Christum se sacrificasse, quam discipulis
in cibum dederit. Et ita etiam intelligitur modus
loquendi Greg. 4. Dial. c. 58. dicentis: Pro nobis Chris-
tus in hoc mysterio immolatur: eius quippe corpus
sumitur: vis n. huius causalis in hoc posita est, quod
sumptio immolationem supponit. Neque existimo,
Doctores Catholicos aliquid contra veritatem hanc
docere potuisse: Nam, si aliquando dicunt, hanc dis-
pensationem pertinere ad perfectionem sacrificij, nō
intelligunt de perfectione quasi intrinseca, & consti-
tutiua sacrificij, sed de extrinseca, quæ est per modū
actionis transeuntis. Et similiter, quando fideles di-
cuntur offerre, non est intelligendum, quod per se of-
ferant, ratione communionis, quam recipiunt, sed qd
per sacerdotē offerant modo infra explicando. Quod
vero Soto ait passionem Christi non representari in
cōsecratione, sed in sumptione, improbabile est: pri-
us n. representatur in consecratione, vt dicemus la-

*Proverb. 9.
1. Cor. 10.
Greg. Nyss.
Greg. Mag.*

tius sectionibus sequentibus: Deinde vero etiam re-
presentatur in sumptione: vel quia vis consecratio-
nis quodammodo manet in re consecrata: id n. h. vt
quantum est ex vi verborum, corp⁹ separatim à san-
guine sumi possit, vel certe, quia per sumptionem
expressius representatur Christi sepultura: & conse-
quenter etiam mors. Ex quo obiter satis responsum
est ad fundamentum contrariæ sententiæ. De ver-
bis autem illis (Hoc facite) sæpius in superioribus di-
ctum est, signatim vero dicta disputatione sexagesi-
ma nona, sectione tertia.

SECTIO IV.

Verum consecratio sit de essentia huius sacrificij.

Prima sententia est, consecrationem esse quidem
aliquid præuium ad sacrificium: proprie tamen
neque esse de essentia, neque parte sacrificij: Quod
declaratur exemplo supra posito de Incarnatione,
quæ necessaria quidem fuit ad sacrificium Christi
cruentum, non tamen fuit pars eius, sed veluti præ-
paratio quædam rei offerendæ, seu materiæ sacrifi-
candæ: iuxta illud ad Hebr. 7. Corpus autem ad apta-
sti mihi: ita enim se habet consecratio ad sacrificium
incruentum, sicut se habuit Incarnatio ad cruentū:
nam, sicut Deus factus homo, in cruce oblatus est;
ita Christus factus panis vitæ, in altari offertur: sic
ergo ibi supponitur Incarnatio, ita hic consecratio:
non ergo est pars ipsius sacrificij. Et simile argumen-
tum sumi potest ex veteribus sacrificijs: verbi gratia,
agni Paschalis, productio enim agni necessaria erat
ad sacrificium, non vt pars eius, sed vt effectio rei sa-
crificandæ: sic enim comparatur consecratio ad hoc
sacrificium, seu ad rem in ipso offerendam. Et confir-
matur: nam in die Parasceues offertur verum sa-
crificium absque consecratione, quæ iam supponitur
antea facta; nam illa oblatio fit ex præconsecratis: ergo
signum est cōsecrationem solum requiri, vt quid
præuium: nam consecratio, quæ præcelsit, non po-
test esse pars præsentis sacrificij. Primum antecessens
patet ex oratione, quam Ecclesia in officio illius diei
profert: In spiritu humilitatis, & in animo contrito
suscipiamur à te Domine, & sic hæc sacrificium nostrū
in cōspectu tuo hodie, vt placeat tibi Domine Deus:
& postea dicit Sacerdos: Ora te fratres, vt meum &
vestrum sacrificium, &c: Et confirmari potest, quia
non est verisimile, Ecclesiam illo die omnino priuari
sacrificio, & oblatione ad Deum. Vnde Aug. ep. 116. c. 4. pp. 1.
2. generaliter & sine exceptione dicit: Omnibus die-
bus offertur Deo sacrificium in Ecclesia, & D. Th. hic
ar. 2. ad 2. dicit, eo die offerri & consumi hostiam pri-
us consecratam, ne priuaretur Ecclesia fructu passionis
Christi, sentit ergo ibi fieri sacrificij oblationē; nam
fructus passionis Christi non applicatur Ecclesiæ per
mysterium Eucharistia, nisi vt sacrificium est: nā, vt
est sacramentum, solum prodest sumentis. Et confir-
matur secundo: nā si Dies Parasceues sit dies festus, te-
nentur fideles adesse Ecclesiastico officio: ergo signū
est, ibi offerri sacrificium, & dici Missam, quoad sub-
stantiam eius, quia fideles solum tenentur ad audi-
endum Missam in die festo: vnde, si illa non esset Missa,
non tenerentur illam audire. Confirmatur vitimo
nam in Conc. Laod. c. 49. & in VI. Synodo, Can. 52. sic
dicitur: In omnibus sanctæ Quadragesimæ ieiunij
diebus, præterquam Sabbatho, & Dominica & san-
cti Annunciationis die hæc sacrum præsanctificato-
rum ministerium. Quibus verbis significatur, fuisse
Græcorum consuetudinē, vt in diebus ieiunij Qua-
dragesimalis consecratio nō fieret: sed quod hæret ob-
latio ex præconsecratis non est aut verisimile, omni-
bus in diebus fuisse sacrificium prætermisum: ergo
consecratur fieri sacrificium absque consecratione. Vnde
& sacrum ministeriū appellatur: quo nomine sa-
crificium significari solet. Et hanc sententiam sic ex-
positam

*L. Opus
Hib. 7.*

*Aug. 116. c. 4. pp. 1.
D. Th. hic
ar. 2. ad 2.
Can. 52. sic
dicitur
VI. Synodo*

positam tenet Ledefin. in 4. 1. p. q. 23. art. 7. citans Albert. d. 13. art. 24. Qui tamen ibi dicit, in die Parasceues fieri immolationem: mox subiungens, illo die non fieri immolationem in sacramento. Et Scot. Gab. & Ruard. sect. præced. relati, videntur asserere consecrationem non esse essentialium sacrificio.

Dico tamen, consecrationem esse omnino intrinsecam, & essentialium huic sacrificio. Hanc existimo esse sententiam D. Thom. q. 83. art. 4. & eam indicat. Gabr. lect. 15. & 16. in Can. Soto, Cano, & Alan. citati sect. præcedente. Cassal. lib. 1. de sacrific. ca. 20. Tiletan. in Resp. ad Apolog. Illyric. cap. 15. Bellarm. lib. 1. de Miss. cap. vlt. & alij citandi sect. sequentibus. Ut autem hanc sententiam probemus, oportet aduertere, eam non posse conuinci pura ratione, ex sola rei natura desumpta (quicquid multi ex prædictis autoribus conentur) quia ratio sacrificij, vt sæpe dixi, ex institutione pendet: institutio autem multis modis fieri potuit: neque per se naturæ rei repugnabat, Christum instituere hoc sacrificium in aliqua actione consequente consecrationem: ipsam autem consecrationem solum requirere, vt effectiorem rei consecrandæ, & tãquam præparationem ad sacrificium, sicut præcedens opinio dicebat. Et similiter, sicut consumptio animalis per ignem in sacrificio aliquando instituta est: ita consumptio Eucharistia consecrate potuit in sacrificium institui, non vt est vltus sacramenti, sed vt est quædam immutatio rei sacra facta à ministro publico ritu solemnè in honorem Dei. Itaque nulla ratione negari potest, hoc fuisse possibile: quia in huiusmodi genere institutionis nulla potest repugnantiæ ostendi. At vero, loquendo de possibili, etiam videtur per se notum & certum, potuisse consecrationem institui, vt essentialiter sit actio sacrificandi, seu essentia eius: nam etiam hæc actio est maxime sacra, & aptissima ad præstandam Dei maiestatem & omnipotentiam, vt ex dicendis euidentius constabit. Cum igitur vtrumque horum possibile sit, quid iam sit factum, non ex sola ratione, sed institutione petendum est: quod autem talis fuerit Christi institutio, qualis à nobis in cõclusionè explicatur, probatur primo ex factò Christi, prout ab Euangelistis narratur. nam expresse solum dicitur, consecrasse panem & vinum, & dedisse discipulis suis; & ex hoc solum colligimus cum Patribus, illum sacrificasse: ergo maxime ratione consecrationis: distributio enim non pertinet ad sacrificium, vt dixi: ergo consecratio est de essentia sacrificij. Neque enim est verisimile, Euangelistas prætermisisse actionem maxime essentialium huic sacrificio. Et confirmatur ex illis verbis, Hoc facite in meam cõmemorationem, quibus consecratio principaliter præcepta est: nam per illam Christi passio expressius representatur, dum corpus & sanguis ex vi verborum separatim consecrantur. Secundum argumentum sumimus ex sacerdotio legis nouæ, in quo præcipua potestas datur supra corpus Christi verum, ad consecrandum seu conficiendum illud: nam forma, quæ formaliter & essentialiter constituit Sacerdotem nouæ legis, est character sacerdotalis: hic autem character per se primo est potestas consecrandi, in qua fundatur alia potestas in corpus Christi mysticum. Atque ita Concil. Tridentin. sess. 23. cap. 1. primum omnium dicit, datam esse Sacerdotibus potestatem consecrandi, quam in capite quarto dicit dari per impressum characterem: est ergo potestas consecrandi de essentia sacerdotis nouæ legis; ergo & consecratio ipsa erit de essentia sacrificij. Probatur consequentia, quia sacerdotium per se primo est propter sacrificium: ergo illa actio, ad quam per se primo datur sacerdotalis potestas, erit etiam primario de essentia seu ratione sacrificij. Dices hoc argumento solum probari, consecrationem necessario supponi ad sacrificium: ideoque datam esse sacerdoti potestatem consecrandi, quia data est potestas offerendi, quæ potestas in re-

Franc. Suarez. Tom. 3.

sunt vna: prout tamen ratione distingui possunt: potestas consecrandi dicitur prior ordine executionis: quia consecratio antecedere debet, & hoc sensu verum est, primo datam esse illam potestatem ad consecrandum: ordine autem intentionis, dicitur prior potestas offerendi: quia consecratio est propter oblationem: & ita in hoc genere erit oblatio prior consecratione. Sed contra, nam, si hoc verum esset: ergo, per se loquendo, non esset necessarium habere potestatem consecrandi eum; qui habet potestatem offerendi: cur enim non posset aliquis offerre ab alio consecrata? Etenim, si nunc potest oblatio fieri ex præconsecratis, potest vnus Sacerdos offerre hostiam ab alio consecratam: ergo similiter posset etiam aliquis non habens potestatem consecrandi offerre consecrata ab alio; sicut sacramentum Extreme vntionis dari non potest, nisi ex oleo benedicto ab Episcopo; tamen, quia benedictio olei, non est pars essentialis aut intrinseca ipsius sacramenti, sed quædam conditio necessario præsupponenda ex parte materia: ideo potest sacerdos simplex habere potestatem conferendi illud sacramentum; licet non habeat potestatem benedicendi oleum: quia potest vti oleo ab Episcopo benedicto: & idem suo modo est in Confirmationis sacramento, cuius materia est Christum ab Episcopo consecratum: nec potest illa consecratio simplici sacerdoti committi: & tamen administratio ipsius sacramenti potest illi tribui, saltem ex Pontificis dispensatione: quia illa consecratio non est intrinseca pars sacramenti, sed conditio præsupposita. Sic igitur in præsentibus, si consecratio non est de essentia, sed præsupposita ad sacrificium, potest aliquis sacrificare præconsecratum ab alio; & tunc nõ posset reddi ratio, cur potestas offerendi non posset conuenire, vel committi ei, qui non habet potestatem consecrandi, verbi gratia, Diacono, cui interdum etiam committitur dispensatio huius sacramenti consecrati: solum quia dispensatio non includit intrinsece consecrationem, sed supponit eam: & ita potest illam supponere, vt ab alio factam.

Video, posse aliquem respondere, voluisse Christum illas duas potestates esse in re inseparabiliter coniunctas, & potestatem offerendi, vel intrinsece supponere ex Christi ordinatione, vel identice includere potestatem consecrandi in eodem supposito: & ideo non posse potestatem offerendi inesse, vel communicari ei, qui non habet potestatem consecrandi. Sed licet hoc verum sit, tamen hoc ipsum est probabilissimum signum, sicut potestas consecrandi & offerendi inseparabiliter coniunguntur in eodem supposito; ita vtramq; vnam & eandem in re esse: & quamuis ratione à nobis distinguantur hæc actiones, tamen in re ipsa, Christum consecratione offerri, & sacrificiatione ipsa consecrari: nam hinc etiam fit, vt vtraq; potestas simul, & vnico verbo, & influxu (vt sic dicam) conferatur. Tertio principaliter argumentari possumus ex testimonijs Patrum, qui consecrationem ipsam, oblationem seu immolationem vocant, vt ex Cypriano, Ambrosio & Gregorio retulimus in sectione præcedente: & plures afferam sectione sequente, ne fiat repetitio. Quarto possumus argumentari ex congruitate ipsius actionis: est enim consecrationis actio ad sacrificandum aptissima: nam, & est maxime sacra, & per eam fit aliquid maxime sacrum: scilicet, caro & sanguis Christi, quibus Deus maxime colitur: fitque admirabili modo in quo diuina omnipotentia, & sapientia maxime declaratur: vnde fit, vt per huiusmodi actionem, & eius vsum fiat quædam professio, & recognitio diuinæ omnipotentia, est ergo huiusmodi actio ad rationem sacrificij aptissima: cur ergo dubitabimus, hanc potissimum eleuasse & imposuisse Christum Dominum, vt esset nouæ legis sacrificium?

Quinto est optima coniectura: nam principale offerens in hoc sacrificio est Christus: ergo illa actio

Hh h h

maxi-

Eucharistia
consecratio
essentia
D. Thom.
Gabr.
Soto.
Cano.
Alanus.
Cassal.
Tiletan.
Bellarm.

Cm. Trid.

Ambrosius

maxime est de essentia huius sacrificij, quæ potissimum fit in persona Christi: hæc autem est actio consecrandi: ergo. Primum antecedens infra late probandum est: prima vero consequentia per se nota videtur, quia in tantum Christus est principale offerens, in quantum in nomine eius, & in persona eius, actio sacrificandi exercetur. Secundo autem antecedens, præterquam quod est communis sententia Sanctorum: præsertim Ambrosii lib. 3. & 4. de sacram. probatur sufficienter ex verbis consecrationis, quæ in persona Christi proferuntur: quia non materialiter, sed formaliter dicuntur, ut supra vidimus: cætera vero fieri possunt à Sacerdote, vel in persona propria, vel ut à publico ministro Ecclesiæ: ut sunt sacramenti sumptio, & aliæ ceremoniæ, vel orationes. Sexto sumitur argumentum ex alijs actionibus: etenim, si consecratio excluditur ab essentiali ratione sacrificij, nulla remanet actio, in qua possit hæc essentia consistere, præter sumptionem sacramenti: quia omnes aliæ actiones, de quibus esse posset aliqua apparentia, vel dubitatio, exclusæ sunt: incredibile autem videtur, totam essentiam huius sacrificij in sola sumptione Sacerdotis positam esse. Primo quidem, quia consecratio est multo excellentior actio, & maiora continet mysteria. Secundo, quia sumptio magis pertinet ad vsum sacramenti, magisque videtur consistere in receptione, quam in actione ad offerendum accommodata. Tertio, quia alias, quoties Sacerdos aliquis communicaret, offerret, vel saltem posset offerre, si vellet ea intentione id facere: nam, quod sit indutus vestibus sacris, vel alias ceremonias adhibeat, vel omittat, non obstat, quominus sacrificium factum teneat, quamvis fortasse illicite fiat, cum illa omnia non sint de essentia: sicut, si verum est, sacrificium in consecratione consistere, quoties sacerdos consecrat, sacrificat, etiam si ex malitia id faciat sine vestibus, aut ceremonijs alijs. Et hoc eodem exemplo satis, probatur prima sequela, & ratio eius est manifesta: nam potestas offerendi est inseparabilis, & indelebilis à Sacerdote: ita ut, licet per Ecclesiam ligari possit, quoad vsum, non tamen potest radicitus auferri, quoad vim & facultatem: ergo, si alias sufficiens actio ad sacrificandum est sola sumptio sacramenti, à Sacerdote facta animo offerendi, nihil verat, quominus sacerdos, quoties communicat, possit habere hunc animum, & consequenter verum vsum talis potestatis: ac denique, quod verum sacrificium efficiat: quod tamen per se videtur satis absurdum. Quarto, quia hinc sequitur, sacrificium hoc in exteriori actione visibili non differre ab vso sacramenti, sed solum in intentione interna: vel ad summum, in conditione persone: scilicet, quod debet esse sacerdos, ut sumptio eius sit sacrificialis: tamen in ipso Sacerdote non poterunt distingui, nisi per intentionem internam: supponendo præcipue, quod ipsemet sumat veramque speciem, & non ab alio recipiat: hoc autem, & per se incongruum videtur: nam visibile sacrificium debuit etiam in ipso ritu externo, distingui aliquo modo ab vso sacramenti: & nulla etiam ratione suaderi, aut probari potest. Vltimo probatur nostra sententia ab inconueniente, nam, si consecratio non est de essentia sacrificij, sed solum quid præuium: & sacrificatio consistit solum in vso rei præconsecrate: inquiri, cur non possit consecratio fieri, etiam si sacrificatio subsecutura non sit? suppositis enim illis principijs, nulla sufficiens huius rei ratio dari potest: quia illa duo non sunt per se & essentialiter connexa, imo sacrificatio dicitur posse fieri sola, & separata à consecratione, quæ multo tempore antecessit: ergo pari ratione poterit consecratio fieri sola, & separata à sacrificiatione: facilius enim prius separatur à posteriori, quam è conuerso. Posset autem id fieri, vel propter sacrificiationem, longo post tempore futuram: ut, verbi gratia, possit sacrificatio publice & coram

populo fieri, si fortasse tunc non posset fieri comode consecratio: exemplum esse potest in die Parasceves: si, verbi gratia, in die Cœnæ oblitus esset sacerdos consecrare hostiam pro sequente die, tunc non posset consecrare Missa illius diei novam hostiam consecrare: non ut tunc sacrificaret iterum: sed pro die sequente, vel certe posset hoc fieri propter alios fines, ut, verbi gratia, propter communicandum aegrotum in periculo mortis existentem.

Ad fundamentum contrariæ sententiæ negatur, consecrationem esse præparationem ad sacrificium, & non potius ipsam essentialiam actionem sacrificij, vel totam, vel præcipuam. Ad probationem autem responderetur ex dictis: Christum hic esse rem oblatam, non ut materiam, sed ut terminum sacrificiationis: & ideo non oportere, ut prius tempore, vel natura supponatur actioni sacrificandi, quare non est simile, quod de incarnatione asserbatur: tum quia Christus, ut homo viuit, fuit materia sacrificij cruciatum etiam, quia idemmet fuit principale offerens, non ut Deus tantum, sed ut Deus homo, quomodo per incarnationem esse cepit: at vero in presenti Christus, ut principale offerens, supponitur ante consecrationem, quia non offert, ut est sub speciebus, sed ut in propria specie existit: offertur autem, ut est sub speciebus, non ut materia, sed ut terminus oblationis, ut dictum est.

In confirmatione petitur, quid dicendum sit de officio diei Parasceves: an in illo fiat verum sacrificium, hecne. Respondetur autem iuxta principium præpositum, illo die non offerri sacrificium proprium legis, & à Christo Domino institutum. Ita sentit D. Thom. art. 2. ad 2. ubi in argumento supponit illo die non offerri sacrificium, & rationem inquiri, cur in die Natalis Domini ter celebretur hoc sacramentum in Parasceve autem totaliter omittatur. In responsione autem non negat, quod assumptum fuerat, sed reddit rationem, cur in nocte Natiuitatis tres Missæ dicantur, scilicet propter tres Christi generationes, scilicet æternam, temporalem secundum carnem, & spirituales: in Parasceve autem significat, nullam Missam dici, seu non fieri sacrificium, in quo mystice representetur mors Christi: quia eo die realem mortem eius, seu sacrificium cruciatum: prout in simili die, rei ipsa gellum est. Vbi etiam animaduersione dignum est, D. Thom. asserere, ideo non fieri tunc consecrationem, ne fiat expressa, ac mystica representatio mortis Christi: supponit ergo, hanc representationem fieri in ipsa consecratione: & consequenter in illa maxime consistere mysticam sacrificiationem. Et idem sentiunt communiter Theologi de officio illius diei Parasceves, in 4. d. 13. vbi Richard. artic. 2. quaest. 1. eandem rationem tenuit: Palsan. ludan. q. 2. Maior dist. 12. q. 2. Gabr. lect. 14. in Can. Moys. Durand. in Rationali diuorum officiorum, lib. 2. c. 77. num. 34. seq. VValdeh. de sacram. c. 88. & 89. Raban. lib. de instit. Cleric. c. 67. vbi adducit figuram huius mysterij: nam in lege veteri eo die, quo semel in anno summus Sacerdos intrabat in sancta sanctorum, alij sacerdotes non sacrificabant. Vnde Hugo Episcopus de sanct. Viet. lib. 3. miscell. cap. 43. Non sacrificati inquit amici, dum trucidant inimici. Et idem sentiunt Doctores Iuris Canonici, quos sequimur, & partim referunt, Nauar. in Sum. c. 25. num. 78. Couar. in cap. Alma mater. p. 1. §. 5. num. 6. cum Glo. in c. Vltim. est. de Consecrat. dist. 1. & in ca. Sabbat. ho. de Consecrat. d. 3. & insinuat in illo textu, vbi Innocentius dicit, Ecclesiam eo die sacramenta penitus non celebrare: celebrationem enim sacramentorum, quæ per antonomasiam vocat Missæ sacrificium, ut omnes exponunt. Et confirmatur optima coniectura hæc de essentia, vel saltem de substantiali integritate huius sacrificij est, quod fiat sub duabus speciebus consecratis, ut infra ostendemus, sed eo die non consummatur, nisi vna species: ergo signum est, non fieri sacrificium:

ficiū: quomodo enim Ecclesia faceret sacrificiū mutuum? cum, vel in hoc dispensare non possit, vel certe nulla sit sufficiens ratio dispensandi. Tandem, tota illa cæremonia, prout illo die fit, est ab Ecclesia instituta, nihilque in ea fit in propria Christi persona. Imo fortasse ideo tunc non fit consecratio, ne Christus in propria persona viuens, & loquens introducatur eo die, quo mortuus recollitur: & eadem ratione non interponitur eius persona, vt offerens sacrificiū incrementum, sed solum fit representatio eius, vt offerentis cruenta: non ergo fit eo die propriū sacrificiū in Ecclesia: quia nullum fieri potest in ea sacrificiū, in quo Christus non sit principale offerens. Quando ergo in officio illius diei sacrificiū nominatur, vellate sumitur pro quocunque sacro ministerio, vel significatur ipsa hostia consecrata, eodem modo, quo victima sacrificij solet interdum sacrificiū appellari. Generales autem locutiones, quod omnibus diebus offertur Deo sacrificiū in Ecclesia, non excludunt singularem exceptionem, quamuis illam expresse non expriment. De consuetudine autem Græcorum non consecrandi in diebus Quadragesimæ, præterquam sabbathis & Dominicis diebus, respondetur primum, illam consuetudinem non satis colligi ex Concil. Laodicensi: nam verba eius in c. 49. sunt, quod non oportet in Quadragesima panem benedictum offerre, nisi in sabbatho & Dominica: non enim consuevit nomine panis benedicti Eucharistia significari, quod fit fortasse ibi ita exponatur, ibidem absolute dicitur non esse offerendum alijs diebus: de oblatione autem ex præconsecratis nulla ibi fit mentio: consequenter vero concedendum est, illis diebus non fuisse oblatum sacrificiū: quod si hoc inconueniens videatur, respondemus, illam consuetudinem non fuisse receptam, nec probatam ab Ecclesia Romana.

SECTIO V.

Vinum sumptio sacramenti, prout à Sacerdote fit, sit de essentia huius sacrificij, vel potius tota essentia in sola consecratione consistat.

i Opinio.

Prima sententia est, sacerdotalem sumptionem esse de essentia huius sacrificij, non quatenus est qualiscunque vsus sacramenti, sed quatenus est perfecta consumptio, & immutatio victime oblata. Ita insinuat Gab. lect. 26. in Can. & apertius docent moderni Thomistæ, Soto, d. 13. quæst. 1. ar. 6. & 8. quæst. 2. artic. 2. qui etiam dicit, potiore partem essentialem huius sacrificij esse sumptionem sacerdotis, idem tenet Ledesma, 1. par. 4. q. 23. artic. 4. Cano. 12. de locis, c. 13. quos secutus est Bellarm. lib. 1. de Missa, cap. vlt. fauet D. Thom. q. 80. ar. 12. ad 3. quatenus dicit, sacerdotem in persona totius populi, corpus & sanguinem sumere: nam in hoc significat, illam sumptionem non esse merum vsus sacramenti, qui est mere personalis, sed esse actionem sacrificialem: solum enim actiones, quæ huiusmodi sunt, fiunt à Sacerdote in persona totius populi: & hac quæst. art. 4. dicit, Eucharistiam offerri, vt sacrificiū: consecrari vero & sumi; vt sacramentum: qui locus, quamuis alias difficilis sit, quia videtur vtramque actionem distinguere ab actione offerendi, in hoc tamen fauere videtur presenti sententiæ; quia illas inter se æquiparat, vt ad rationem sacrificij admittantur, vel excludantur formaliter, aut materialiter, & eadem q. artic. 6. ad 3. significat, sacrificiū perfici per sumptionem: dicit enim, si contingat, post consecrationem vtriusque speciei aliquid mortiferum reperiri in calice, propter quod non possit à Sacerdote sumi, debere iterum vinum apponi & consecrari, vt sacrificiū perficiatur: at vero, si sola consecratio esset de essentia sacrificij, sacrificiū iam fuisset perfectum: quia iam fuerat vtraque species consecrata. Ratione

probari potest: primo, quia de ratione sacrificij generatim est, vt sacerdos sacrificans de victima oblata participet, vt D. Thom. docet q. 82. artic. 4. ex Concilio Toletano XII. & ex Dionysio, & Angustino, quos ibi citat. Vnde concludit, etiam in hoc sacrificio, necessarium omnino esse, vt, quoties sacerdos sacrificat, toties corpus & sanguinem Domini sumat, iuxta illud 1. ad Cor. 10. Nōne qui edunt hostias, participes sunt altaris? quoad hoc propositum citatur à dicto Concilio Toletano XII. c. 5.

Secunda ratio, & præcipua huius sententiæ est, quia de essentia sacrificij est, & præsertim holocausti, vt tota victima consumatur, & realiter holocaustur, sed hoc non fit in hoc sacrificio, nisi per sumptionem Sacerdotis, vt constat, quia ante illam Christus realiter manet sub speciebus: & vt sic, est victima sacrificanda: ergo sumptio, per quam quodammodo perfecte immutatur, & amittit illud esse, quod sub speciebus habet: est de essentia sacrificij: nam hoc sacrificiū est etiam holocaustum, in quo victima debet perfecte consumi. Responderi potest, ibi fieri realem immutationem totius substantiæ panis & vini. Sed hoc non satis est: tum, quia panis non est præcipua res oblata, sed Christus: tum etiam, quia nec panis ipse omnino consumitur per illam immutationem cum adhuc species eius remaneat: & ita nondum videtur holocaustum consummatum: tum denique, quia illa immutatio panis & vini insensibilis est: mutatio aut victime, cum in sacrificio sensibili fit, debet esse sensibilis. Aliter respondent alij, hic fieri immutationem, non realem, sed mysticam, quatenus ex vi horum corpus, & sanguis separatim consecrantur, & per eas cruenta Christi mors, quæ fuit verum holocaustum, representatur. Sed neq. hoc satis facit: alioqui hoc non esset verum, & reale sacrificiū, sed tantum figura & imago sacrificij: quia illa non est realis immutatio seu mactatio, sed tantum signum & representatio realis mactationis: non ergo hoc satis est ad verum & reale sacrificiū.

Secunda sententia est, sumptionem sacerdotalem sacramenti Eucharistiæ non esse de essentia sacrificij eiusdem Eucharistiæ, sed esse quid posterius, solumque pertinens ad perfectionem, quasi extrinsecam talis mysterij, totamque essentiam sacrificij in consecratione consistere. Ita sentiunt ex Scholasticis, D. Thom. hic, q. 79. art. 5. vbi dicit, Eucharistiam habere rationem sacrificij, in quantum offertur, rationem autem sacramenti, in quantum sumitur, & q. 82. ar. 4. ad 1. ait, quod Consecratio christi, vel cuiuscunque alterius materiæ, non est sacrificiū, sicut est consecratio Eucharistiæ: & q. 83. artic. 4. vbi omnes fere cæremoniae & actiones Missæ declarat, sic inquit: Quarto petit (scilicet Sacerdos) hoc sacrificiū peractum, esse Deo acceptum, cum dicit: Supra quæ propitio acsereno vultu respicere digneris, &c. quam orationem profert Sacerdos statim post consecratam vtramque speciem: tunc ergo censet D. Thomas, iam esse peractum sacrificiū, & inferius subdit: Deinde agitur de perceptione sacramenti, primo percipiente Sacerdote, postmodum alijs: censet ergo, totum hoc fieri iam peracto sacrificio, & tam perceptionem sacerdotis, quam aliorum, esse extrationem sacrificij. Idem sentit Bouaent. in 4. dist. Bonavent. 14. art. 1. q. 4. Maior dist. 9. & ex modernis, Alanus lib. Maior. 2. de sacrificio Missæ, c. 25. Cassal. lib. 1. de sacrif. c. 25. Alanus. Episcop. Oxom. tractatu de sacrificio, ca. 11. Cathed. Oxom. rin. Opusc. de sacrificio Missæ. Palacius in 4. dist. 8. dist. 1. & 4. Turrianus libro octauo constit. in Scholijs ad c. 5. 10. 11. 12. & 14. vbi inter alia refert, Simeonem Archiepis. Thessalon. libro de Myster. Miss. c. 3. distincte inquirentem, an Christus sacrificauerit ante vel post consecrationem: respondentemque, neque ante, neque post, sed in ipsa consecratione sacrificasse, Quia tunc facta est mutatio ex pane non mactato in corpus Christi mactatum: quæ verba fere habentur

Hhhh 2 tur